

Arrest

nr. 90 528 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. CALLIAUW, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

- ten aanzien van verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine met vaste verblijfplaats in Almaty (Kazachstan). U voerde marmar en graniet in vanuit China naar Kazachstan voor uw bouwbedrijf “Diamant”. In 2010 werd u door uw contactpersoon in China gevraagd of u wilde helpen Oeigoeren te smokkelen vanuit China naar Kazachstan. U stemde in en hielp hen twee keer in 2010. Eind oktober

2011 werd u nogmaals gevraagd of u enkele Oeigoeren wilde helpen. Begin november 2011 klopten twee politieagenten bij u aan. U werd gevraagd om mee te komen naar het plaatselijke politiekantoor. Daar werd u verteld dat er twee Oeigoeren bij een controle van uw goederen werden gevonden in een goederenwagon. U werd de volgende dag terug vrijgelaten. U vertelde uw vrouw, B. G. {...} (OV xxxxxxx), dat u werd meegenomen omdat u problemen had op uw werk. Midden november 2011 kreeg u opnieuw bezoek van dezelfde agenten, deze keer vergezeld van twee mannen in burger. U werd meegenomen naar het departement van Binnenlandse Zaken. Daar werd u verhoord. Er werd u gezegd dat uw vrouw verkracht werd in uw afwezigheid. U werd onder druk gezet en bedreigd, u moest uw Kazachse identiteitskaart en uw internationaal paspoort afgeven en u werd gedwongen een reisverbod te ondertekenen. U moest een chip in uw GSM aanbrengen zodat men kon achterhalen wie er achter de mensensmokkel zat. Na drie dagen werd u vrijgelaten. Bij uw thuiskomst vertelde u uw vrouw dat er twee Oeigoeren werden gevonden in uw goederenwagons. U vernam dat er ondertussen een huiszoeking werd gehouden bij u thuis. Eind november 2011 werd u voor de derde keer thuis gearresteerd. U werd wederom meegenomen naar het Departement van Binnenlandse Zaken. Deze keer werd u geconfronteerd met de Oeigoeren die u gesmokkeld had. Eén van deze mannen, die samen met u in een cel zat, werd zwaar mishandeld en liet uiteindelijk het leven. U kreeg te horen dat, indien u niet wilde meewerken, de dood van deze jongen in uw schoenen zou geschoven worden. U gaf het telefoonnummer van uw contactpersoon in China en een persoonsbeschrijving van uw contactpersoon in Kazachstan door aan de agenten en werd na drie maanden vrijgelaten in maart 2012. U vernam van uw vriend Willy dat uw echtgenote het land reeds verlaten had met uw kinderen en besloot zelf ook onmiddellijk te vertrekken richting Moskou, om van daaruit naar België verder te reizen, waar u op 13 april 2012 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Kazachse identiteitskaart noch van een Kazachs internationaal paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u door de Kazachse autoriteiten wordt gezocht omdat u samen met Chinese contactpersonen enkele Oeigoeren naar Kazachstan smokkelde vanuit China. Daarnaast vreest u de Oeigoerse maffia die naar u op zoek is omdat u de politie informatie gaf over uw Oeigoerse contactpersonen in China en Kazachstan. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Eerst en vooral werden immers flagrante tegenstrijdigheden opgemerkt tussen de verklaringen die u en uw echtgenote aflegden tijdens het gehoor voor het CGVS aangaande essentiële elementen in jullie asielrelaas. Door deze tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd.

Zo beweerde u betreffende uw eerste arrestatie in november 2011 dat er door twee agenten in uniform op jullie deur werd geklopt en dat u toen zelf de deur opende. De twee agenten zouden volgens u heel even binnen gekomen zijn. Ze zouden gezegd hebben dat u moest meekomen en jullie zouden toen direct vertrokken zijn. De agenten zouden u niet in de handboeien geslagen hebben (CGVS p.7). Uit de verklaringen die uw echtgenote omtrent uw eerste arrestatie aflegde voor het CGVS blijkt echter een andere versie van de feiten. Zij stelde dat er aan de deur gebeld werd en dat niet u maar zij zelf de deur opende omdat u zich ondertussen aan het klaarmaken was om naar uw werk te gaan (CGVS G. {...} p.5). Volgens uw echtgenote zouden de agenten 15 à 20 minuten gebleven zijn en zouden ze u handboeien omgedaan hebben toen ze u meenamen (CGVS G. {...} p.5). Toen uw echtgenote met uw versie van deze feiten geconfronteerd werd, bleef zij bij haar verklaringen en kon zij voor de vastgestelde tegenstrijdigheden geen afdoende uitleg geven (CGVS G. {...} p.6). Verder beweerde uw vrouw nog dat er een huiszoeking gehouden werd tijdens uw detentie begin november 2011. Volgens haar zou zij u hierover verteld hebben. Meer nog, zij beweerde dat u ook zelf gezien had dat alles overhoop lag (CGVS G. {...} p.5-6). Volgens uw verklaringen daarentegen werd er tijdens uw eerste vasthouding geen huiszoeking gehouden en zou u ook niets gemerkt hebben dat er op zou kunnen wijzen dat er een huiszoeking werd gehouden (CGVS p.8 en 10).

Wat uw tweede arrestatie betreft werden gelijkaardige discrepanties vastgesteld binnen jullie verklaringen, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uithollen. Volgens wat u zelf verklaarde tijdens het gehoor voor het CGVS zouden twee mannen in burger en twee agenten in uniform bij u langsgekomen zijn midden november 2011 en zou u ook toen, net zoals bij uw eerste en later trouwens ook –zoals blijkt uit uw verklaringen- bij uw derde arrestatie, de deur zelf hebben geopend (CGVS p.8 en 11). De twee agenten in uniform zouden bij u binnengekomen zijn, de twee anderen bleven volgens u buiten staan (CGVS p.8). Naar eigen zeggen zou uw echtgenote u niets, en

tot nog toe nog steeds niets, verteld hebben wat er toen na uw vertrek gebeurd was. U zou enkel via de agenten achteraf gehoord hebben dat zij door hen verkracht werd (CGVS p.10). De verklaringen die uw echtgenote aflegde omtrent deze tweede arrestatie midden november 2011 stroken niet met die van u. Zo beweerde zij aangaande uw tweede arrestatie dat zij ook toen weer zelf de deur opende, net zoals bij de eerste en –zoals eveneens blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote- ook de derde arrestatie (CGVS G. {...} p.6 en 8). Zij zou u ook toen, nadat zij de deur had geopend, geroepen hebben (CGVS G. {...} p.6 en 8). Twee agenten in burger en twee in uniform stonden voor de deur. Volgens uw echtgenote zouden deze personen alle vier uw huis binnengekomen zijn, en niet zoals u verklaard had enkel de agenten in uniform (CGVS G. {...} p.6). De twee personen in burger, die achterbleven toen u werd meegenomen, zouden uw echtgenote fysiek misbruikt hebben. Uw vrouw verklaarde aanvankelijk dat zij u niets over dit incident verteld zou hebben toen u werd vrijgelaten, maar dat zij het u pas vertelde toen jullie al in België waren (CGVS G. {...} p.8). Meteen daarop echter paste zij haar verklaringen aan en zei ze dat ze u dit nog in Kazachstan verteld zou hebben, meerbepaald na uw tweede arrestatie (CGVS G. {...} p.8). Toen uw echtgenote gewezen werd op het feit dat u verklaard had dat zij u hierover zelf nooit iets verteld zou hebben, beweerde ze het tegendeel (CGVS G. {...} p.8). Door deze anomalie in jullie verklaringen en door de tegenstrijdige en verwarrende verklaringen die uw echtgenote zelf over dit incident aflegde, wordt de geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze aangetast.

Door de talrijke discrepanties in jullie verklaringen aangaande elementen die de kern van uw asielaanvraag betreffen, wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen op fundamentele wijze ondergraven en kan er aan uw asielaanvraag bijgevolg geen geloof meer gehecht worden.

Daarenboven werden ook enkele ongerijmdheden vastgesteld tussen de verklaringen die jullie aflegden in de vragenlijst die de DVZ opstelde voor het CGVS en de verklaringen die jullie aflegden voor het CGVS. Zo dient, wat u betreft, het volgende opgemerkt te worden. U verklaarde in de vragenlijst van DVZ opgesteld voor het CGVS dat u na uw eerste arrestatie vrijgelaten werd op voorwaarde dat u zich zou aanbieden indien u opgeroepen zou worden (vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 1.). Tijdens het gehoor voor het CGVS daarentegen zei u dat er geen voorwaarde aan uw vrijlating verbonden was (CGVS p.8). Toen u met deze ongerijmdheid geconfronteerd werd, ontkende u dat u bij DVZ zulks verklaard had (CGVS p.8).

Ook bij uw echtgenote werden ongerijmdheden vastgesteld tussen haar verklaringen bij DVZ en bij het CGVS. Zo stelde zij in de vragenlijst van DVZ die opgesteld werd voor het CGVS dat u de eerste keer werd gearresteerd eind oktober 2011, de tweede keer begin november 2011 en de derde keer eind november 2011 (vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.). Tijdens haar gehoor voor het CGVS situeerde zij uw eerste arrestatie echter begin november 2011, de tweede arrestatie midden november 2011 en de derde eind november 2011 (CGVS G. {...} p.4, 6, 7 en 8). Toen zij op deze uiteenlopende verklaringen gewezen werd, ontkende zij dat zij dit zo gezegd zou hebben bij DVZ (CGVS G. {...} p.6-7), waardoor deze ongerijmdheden overeind blijven staan en aldus een verdere bevestiging vormen van het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag.

Er dient verder nog opgemerkt te worden dat u ter staving van de door u aangehaalde problemen geen enkel begin van bewijs kon voorleggen. Zo kon u geen enkel document neerleggen van de rechtszaak die tegen u gestart zou zijn (CGVS, p.12 en vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.) en kon u ook het uitreisverbod, dat u naar eigen zeggen wel degelijk zou ontvangen hebben maar thuis achtergelaten zou hebben (CGVS p.11), niet voorleggen. Het ontbreken van enig bewijs ter staving van de door u aangehaalde problemen ondermijnt uw geloofwaardigheid op bijkomende wijze.

Daarnaast dient erop gewezen te worden dat ook uw reisweg vanuit Kazachstan naar België weinig geloofwaardig is. U verklaarde dat u vanuit Kazachstan naar Moskou reisde en dat u daar gedurende een drietal weken verbleef. U kon echter niet zeggen waar u precies verbleef, naar eigen zeggen omdat u nauwelijks buiten kwam en Moskou niet kende (CGVS p.3-4). U wist verder niet via welke landen u naar België gereisd was, wat weinig aannemelijk is. U zou naar eigen zeggen niets gezien hebben aangezien u "s nachts sliep, bier dronk en stress had" (CGVS p.4). U beweerde verder dat er voor uw reis valse paspoorten werden aangemaakt. U wist echter niet op welke naam deze paspoorten stonden, noch of er een visum in deze paspoorten werd aangebracht (CGVS p.2-3). U stelde dat u deze paspoorten nooit in handen had tijdens uw reis. U beweerde dat u niet op de hoogte gebracht werd van wat u moest doen of zeggen indien u persoonlijke identiteitscontrole zou moeten ondergaan (CGVS p.3). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het

administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat u niet wist op welke naam het paspoort stond dat voor u werd aangemaakt en dat men u niet op de hoogte gebracht zou hebben van wat u zou moeten doen of zeggen in geval u ontdekt en gecontroleerd zou worden.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat u er evenmin in geslaagd bent uw asielrelaas te ondersteunen met uw belangrijkste identiteits- en reisdocumenten, zijnde uw Kazachse identiteitskaart en uw Kazachs internationaal paspoort. Volgens uw verklaringen werden uw identiteitskaart en uw paspoort afgenomen tijdens uw tweede arrestatie (CGVS p.2). Zoals hierboven omstandig gemotiveerd, kan echter geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Door het niet kunnen voorleggen van deze documenten ontstaat dan ook het vermoeden dat u deze documenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie betreffende uw verblijfplaats binnen en buiten Kazachstan, een mogelijk veilig verblijf in een derde land, een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, en het moment en de wijze waarop u uw land van herkomst verlaten hebt, verborgen te houden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

De door u neergelegde documenten, met name uw Kazachs rijbewijs en de geboorteaktes van uw kinderen, kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen aangezien ze louter persoonsgegevens bevatten, dewelke hier niet ter discussie staan en die verder niets toevoegen aan uw asielrelaas.

Daarnaast dient te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er de laatste jaren in Kazachstan geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, B. G. {...} (OV xxxxxxx), die zich voor haar asielaanvraag op uw problemen baseerde en verder geen andere problemen kende in Kazachstan (CGVS G. {...} p.1), een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- ten aanzien van verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine met vaste verblijfplaats in Almaty (Kazachstan). Uw echtgenoot, B. A. {...} (OV xxxxxxx), voerde marmer en graniet in vanuit China naar Kazachstan voor zijn bouwbedrijf “Diamant”. Begin november 2011 belden twee politieagenten bij u aan. Uw man werd gevraagd om mee te komen naar het plaatselijke politiekantoor. U verwittigde de volgende dag uw schoonbroer en ging met hem naar het politiebureau om te vragen waarom ze uw man hadden meegenomen. U kreeg er te horen dat ze uw man niet zouden vrijlaten tot alles uitgeklaard was. Die middag vond een huiszoeking plaats bij u waarbij agenten alles overhoop haalden. Uw man werd tegen de avond terug vrijgelaten. Hij vertelde u dat hij werd meegenomen omdat hij problemen had op zijn werk. Midden november 2011 kreeg u opnieuw bezoek van dezelfde agenten, deze keer vergezeld van twee mannen in burger. Uw man werd opnieuw meegenomen. De twee mannen in burger, die

waren achtergebleven, doorzochten wederom het huis en één van hen misbruikte u. U verwittigde uw schoonouders maar vertelde hen niet wat er met u gebeurd was. De dag daarna diende u klacht in bij de politie. Na drie dagen werd uw man vrijgelaten. Bij zijn thuiskomst vertelde hij u dat er twee Oeigoeren werden gevonden in zijn goederenwagons. Eind november 2011 werd uw man voor de derde keer thuis gearresteerd. Hij werd opnieuw meegenomen door de vier mannen die eerder bij u waren langsgekomen. Ze toonden u de klacht die u had ingediend en zeiden dat u niet meer mocht gaan klagen en dat u over de toekomst van uw kinderen moest nadenken. U contacteerde Willy, een vriend van uw man. Hij zorgde ervoor dat u gedurende twee weken kon onderduiken met uw kinderen in Aynabulak (Kazachstan). Daarna regelde hij uw reis naar België, waar u op 27 december 2011 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. In april 2012 vervoegde uw man u in België. Op 13 april 2012 vroeg hij asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een geldige Kazachse identiteitskaart.

B. Motivering

Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, B. A. {...} (OV xxxxxxx) (CGVS p.1 en CGVS man, p.1 en 13). Uit een vergelijking van jullie verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de geloofwaardigheid van jullie asielrelazen wordt ondermijnd door een heel aantal tegenstrijdigheden. Deze werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw echtgenoot:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u door de Kazachse autoriteiten wordt gezocht omdat u samen met Chinese contactpersonen enkele Oeigoeren naar Kazachstan smokkelde vanuit China. Daarnaast vreest u de Oeigoerse maffia die naar u op zoek is omdat u de politie informatie gaf over uw Oeigoerse contactpersonen in China en Kazachstan. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Eerst en vooral werden immers flagrante tegenstrijdigheden opgemerkt tussen de verklaringen die u en uw echtgenote aflegden tijdens het gehoor voor het CGVS aangaande essentiële elementen in jullie asielrelaas. Door deze tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd.

Zo beweerde u betreffende uw eerste arrestatie in november 2011 dat er door twee agenten in uniform op jullie deur werd geklopt en dat u toen zelf de deur opende. De twee agenten zouden volgens u heel even binnen gekomen zijn. Ze zouden gezegd hebben dat u moest meekomen en jullie zouden toen direct vertrokken zijn. De agenten zouden u niet in de handboeien geslagen hebben (CGVS p.7). Uit de verklaringen die uw echtgenote omtrent uw eerste arrestatie aflegde voor het CGVS blijkt echter een andere versie van de feiten. Zij stelde dat er aan de deur gebeld werd en dat niet u maar zij zelf de deur opende omdat u zich ondertussen aan het klaarmaken was om naar uw werk te gaan (CGVS G. {...} p.5). Volgens uw echtgenote zouden de agenten 15 à 20 minuten gebleven zijn en zouden ze u handboeien omgedaan hebben toen ze u meenamen (CGVS G. {...} p.5). Toen uw echtgenote met uw versie van deze feiten geconfronteerd werd, bleef zij bij haar verklaringen en kon zij voor de vastgestelde tegenstrijdigheden geen afdoende uitleg geven (CGVS G. {...} p.6). Verder beweerde uw vrouw nog dat er een huiszoeking gehouden werd tijdens uw detentie begin november 2011. Volgens haar zou zij u hierover verteld hebben. Meer nog, zij beweerde dat u ook zelf gezien had dat alles overhoop lag (CGVS G. {...} p.5-6). Volgens uw verklaringen daarentegen werd er tijdens uw eerste vasthouding geen huiszoeking gehouden en zou u ook niets gemerkt hebben dat er op zou kunnen wijzen dat er een huiszoeking werd gehouden (CGVS p.8 en 10).

Wat uw tweede arrestatie betreft werden gelijkaardige discrepanties vastgesteld binnen jullie verklaringen, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uithollen. Volgens wat u zelf verklaarde tijdens het gehoor voor het CGVS zouden twee mannen in burger en twee agenten in uniform bij u langsgekomen zijn midden november 2011 en zou u ook toen, net zoals bij uw eerste en later trouwens ook –zoals blijkt uit uw verklaringen- bij uw derde arrestatie, de deur zelf hebben geopend (CGVS p.8 en 11). De twee agenten in uniform zouden bij u binnengekomen zijn, de twee anderen bleven volgens u buiten staan (CGVS p.8). Naar eigen zeggen zou uw echtgenote u niets, en tot nog toe nog steeds niets, verteld hebben wat er toen na uw vertrek gebeurd was. U zou enkel via de agenten achteraf gehoord hebben dat zij door hen verkracht werd (CGVS p.10). De verklaringen die uw echtgenote aflegde omtrent deze tweede arrestatie midden november 2011 stroken niet met die van u. Zo beweerde zij aangaande uw tweede arrestatie dat zij ook toen weer zelf de deur opende, net zoals

bij de eerste en –zoals eveneens blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote- ook de derde arrestatie (CGVS G. {...} p.6 en 8). Zij zou u ook toen, nadat zij de deur had geopend, geroepen hebben (CGVS G. {...} p.6 en 8). Twee agenten in burger en twee in uniform stonden voor de deur. Volgens uw echtgenote zouden deze personen alle vier uw huis binnengekomen zijn, en niet zoals u verklaard had enkel de agenten in uniform (CGVS G. {...} p.6). De twee personen in burger, die achterbleven toen u werd meegenomen, zouden uw echtgenote fysiek misbruikt hebben. Uw vrouw verklaarde aanvankelijk dat zij u niets over dit incident verteld zou hebben toen u werd vrijgelaten, maar dat zij het u pas vertelde toen jullie al in België waren (CGVS G. {...} p.8). Meteen daarop echter paste zij haar verklaringen aan en zei ze dat ze u dit nog in Kazachstan verteld zou hebben, meerbepaald na uw tweede arrestatie (CGVS G. {...} p.8). Toen uw echtgenote gewezen werd op het feit dat u verklaard had dat zij u hierover zelf nooit iets verteld zou hebben, beweerde ze het tegendeel (CGVS G. {...} p.8). Door deze anomalie in jullie verklaringen en door de tegenstrijdige en verwarrende verklaringen die uw echtgenote zelf over dit incident aflegde, wordt de geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze aangetast.

Door de talrijke discrepanties in jullie verklaringen aangaande elementen die de kern van uw asielaanvraag betreffen, wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen op fundamentele wijze ondergraven en kan er aan uw asielaanvraag bijgevolg geen geloof meer gehecht worden.

Daarenboven werden ook enkele ongerijmdheden vastgesteld tussen de verklaringen die jullie aflegden in de vragenlijst die de DVZ opstelde voor het CGVS en de verklaringen die jullie aflegden voor het CGVS. Zo dient, wat u betreft, het volgende opgemerkt te worden. U verklaarde in de vragenlijst van DVZ opgesteld voor het CGVS dat u na uw eerste arrestatie vrijgelaten werd op voorwaarde dat u zich zou aanbieden indien u opgeroepen zou worden (vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 1.). Tijdens het gehoor voor het CGVS daarentegen zei u dat er geen voorwaarde aan uw vrijlating verbonden was (CGVS p.8). Toen u met deze ongerijmdheid geconfronteerd werd, ontkende u dat u bij DVZ zulks verklaard had (CGVS p.8). Ook bij uw echtgenote werden ongerijmdheden vastgesteld tussen haar verklaringen bij DVZ en bij het CGVS. Zo stelde zij in de vragenlijst van DVZ die opgesteld werd voor het CGVS dat u de eerste keer werd gearresteerd eind oktober 2011, de tweede keer begin november 2011 en de derde keer eind november 2011 (vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.). Tijdens haar gehoor voor het CGVS situeerde zij uw eerste arrestatie echter begin november 2011, de tweede arrestatie midden november 2011 en de derde eind november 2011 (CGVS G. {...} p.4, 6, 7 en 8). Toen zij op deze uiteenlopende verklaringen gewezen werd, ontkende zij dat zij dit zo gezegd zou hebben bij DVZ (CGVS G. {...} p.6-7), waardoor deze ongerijmdheden overeind blijven staan en aldus een verdere bevestiging vormen van het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag.

Er dient verder nog opgemerkt te worden dat u ter staving van de door u aangehaalde problemen geen enkel begin van bewijs kon voorleggen. Zo kon u geen enkel document neerleggen van de rechtszaak die tegen u gestart zou zijn (CGVS, p.12 en vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.) en kon u ook het uitreisverbod, dat u naar eigen zeggen wel degelijk zou ontvangen hebben maar thuis achtergelaten zou hebben (CGVS p.11), niet voorleggen. Het ontbreken van enig bewijs ter staving van de door u aangehaalde problemen ondermijnt uw geloofwaardigheid op bijkomende wijze."

Daarnaast dient erop gewezen te worden dat ook uw reisweg vanuit Kazachstan naar België weinig geloofwaardig is. U verklaarde dat u vanuit Kazachstan naar Moskou reisde en dat u daar gedurende een 10 à 15 dagen verbleef (CGVS p.3). U kon echter niet zeggen waar u precies verbleef, naar eigen zeggen omdat u Moskou niet kende (CGVS p.3). U wist verder niet via welke landen u naar België gereisd was, wat weinig aannemelijk is. U zou naar eigen zeggen niets gezien hebben aangezien u niet gekeken had en drie kinderen bij zich had, waarvan de jongste aan het wenen was (CGVS p.3). U beweerde verder dat u niet wist of er voor uw reis valse paspoorten werden aangemaakt (CGVS p.3). U zou geen paspoorten gezien hebben onderweg (CGVS p.3). U beweerde dat u niet op de hoogte gebracht werd van wat u moest doen of zeggen indien u persoonlijke identiteitscontrole zou moeten ondergaan (CGVS p.4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat u niet wist of er valse paspoorten voor u werden aangemaakt en op welke naam die dan eventueel zouden staan, en dat men u niet op de hoogte

gebracht zou hebben van wat u zou moeten doen of zeggen in geval u ontdekt en gecontroleerd zou worden.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat u er evenmin in geslaagd bent uw asielrelaas te ondersteunen met uw belangrijkste reisdocument, zijnde uw Kazachs internationaal paspoort. Volgens uw verklaringen werd dit van u afgenomen toen u de trein nam vanuit Kazachstan (CGVS p.2). Door het niet kunnen voorleggen van uw paspoort ontstaat dan ook het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie betreffende een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België en het moment en de wijze waarop u uw land van herkomst verlaten hebt, verborgen te houden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

De door u neergelegde documenten, met name uw Kazachse identiteitskaart en de geboorteaktes van uw kinderen, kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen aangezien ze louter persoonsgegevens bevatten, dewelke hier niet ter discussie staan en die verder niets toevoegen aan uw asielrelaas.

Daarnaast dient te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er de laatste jaren in Kazachstan geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Vooreerst betogen verzoekers dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen zodanig kleine verschillen betreffen die menselijke vergissingen van het geheugen zijn zodat deze het relaas niet aantasten.

Daarnaast, wat het bewijs van reisverbod betreft, betogen verzoekers dat verzoeker de dag van zijn vrijlating gevlucht is uit Kazachstan en dat het meenemen van dat document het laatste was waar verzoeker op dat ogenblik aan dacht. Immers zou dit document argwaan hebben gewekt bij de douane.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), volledig kennen. Verzoekende partijen maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat administratieve rechtshandelingen, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoekers menen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen kleine details betreffen, kunnen zij geenszins overtuigen. Er dient te worden benadrukt dat van asielzoekers verwacht kan worden dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige manier kunnen weergeven om het gevaar voor vervolging in hun thuisland te verantwoorden. Er dient immers te worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten is daarbij een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft tot een precieze inschatting te komen van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers kan van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het asielrelaas. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden geen details of kleine verschillen maar gaat het over wezenlijke discrepanties aangaande de kern van hun asielrelaas. De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen afgelegd door personen, en zeker wanneer die getuige waren van dezelfde feiten die de kern van het asielrelaas raken, inderdaad afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Bovendien betreft het in deze niet enkel vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers, maar blijkt tevens dat verzoekers in hun eigen opeenvolgende verklaringen tegenstrijdig zijn. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Waar verzoekers deze tegenstrijdigheden nog wijten aan geheugenproblemen wijst de Raad er nogmaals op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen details betreffen maar wel elementen die de kern van het asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij ze nog waarheidsgetrouw kunnen weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers deze blote bewering niet ondersteunen met een psychologisch of medisch attest waaruit blijkt dat hun cognitief geheugen is aangetast waardoor het hen onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekers leggen desbetreffend geen enkel bewijs voor.

2.6. De Raad merkt voorts op dat, wanneer kan worden aangenomen dat verzoeker zijn relaas kan staven aan de hand van stukken – wat in casu het geval is gelet op zijn verklaring dat hij een uitreisverbod ontvangen heeft (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 11) – het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn, maar indien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Bij gebrek daaraan kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. In casu is de Raad van mening dat, gelet op de verklaringen van verzoeker, het niet geloofwaardig is dat hij geen enkel bewijs van enige vervolging neerlegt. Het feit dat hij op korte tijdsspanne diende te vluchten en hij het risico niet wou nemen het uitreisverbod mee te nemen op zijn vlucht is onvoldoende om het ontbreken van bewijs te rechtvaardigen, aangezien hij reeds lange tijd in België vertoeft en bijgevolg via familie of vrienden het bedoelde document kon bemachtigen.

2.7. De Raad stelt voorts vast dat verzoekers de navolgende motieven ongemoeid laten:

“Daarnaast dient erop gewezen te worden dat ook uw reisweg vanuit Kazachstan naar België weinig geloofwaardig is. U verklaarde dat u vanuit Kazachstan naar Moskou reisde en dat u daar gedurende een drietal weken verbleef. U kon echter niet zeggen waar u precies verbleef, naar eigen zeggen omdat u nauwelijks buiten kwam en Moskou niet kende (CGVS p.3-4). U wist verder niet via welke landen u naar België gereisd was, wat weinig aannemelijk is. U zou naar eigen zeggen niets gezien hebben aangezien u “s nachts sliep, bier dronk en stress had” (CGVS p.4). U beweerde verder dat er voor uw reis valse paspoorten werden aangemaakt. U wist echter niet op welke naam deze paspoorten stonden, noch of er een visum in deze paspoorten werd aangebracht (CGVS p.2-3). U stelde dat u deze paspoorten nooit in handen had tijdens uw reis. U beweerde dat u niet op de hoogte gebracht werd van wat u moest doen of zeggen indien u persoonlijke identiteitscontrole zou moeten ondergaan (CGVS p.3). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat u niet wist op welke naam het paspoort stond dat voor u werd aangemaakt en dat men u niet op de hoogte gebracht zou hebben van wat u zou moeten doen of zeggen in geval u ontdekt en gecontroleerd zou worden. Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat u er evenmin in geslaagd bent uw asielrelaas te ondersteunen met uw belangrijkste identiteits- en reisdocumenten, zijnde uw Kazachse identiteitskaart en uw Kazachs internationaal paspoort. Volgens uw verklaringen werden uw identiteitskaart en uw paspoort afgenomen tijdens uw tweede arrestatie (CGVS p.2). Zoals hierboven omstandig gemotiveerd, kan echter geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Door het niet kunnen voorleggen van deze documenten ontstaat dan ook het vermoeden dat u deze documenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie betreffende uw verblijfplaats binnen en buiten Kazachstan, een mogelijk veilig verblijf in een derde land, een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, en het moment en de wijze waarop u uw land van herkomst verlaten hebt, verborgen te houden.”

en

“De door u neergelegde documenten, met name uw Kazachs rijbewijs en de geboorteaktes van uw kinderen, kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen aangezien ze louter persoonsgegevens bevatten, dewelke hier niet ter discussie staan en die verder niets toevoegen aan uw asielrelaas. Daarnaast dient te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er de laatste jaren in Kazachstan geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.”

De Raad beschouwt deze als vaststaand en neemt deze over als de zijne.

2.8. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.9. In een tweede middel menen verzoekers in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad wijst erop dat verzoekers hun asielrelaas niet aannemelijk hebben kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door hen aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.10. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.11. De Raad is van oordeel dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER